

Otvoren prozor

Autor D.Š.
Friday, 28 August 2009
Zadnja Promjena Friday, 20 August 2010

Nekad jednostavno ne mozes ma koliko se god trudio,ne mozes shvatiti ni vlastite a kamoli tudje postupke al to nije razlog niti opravdanje da stanemo i sudimo druge. Svatko gradi svoj put, pusti ga nek bude vjetar svojoj sudbini.

Ne mozes ga sputavati niti usmjeravati jedino sto ti preostaje ponekad mu snazno stisnuti dlan jer taj drhtaj koji tako jednostavan stisak moze izazvati krije toliko mnogo rijeci i osjecaja. Zasto nam to svima nedostaje kad je tako jednostavno?!

Zasto one najjednostavnije stvari uvijek cinimo najkompliciranijima?! Sto je to u nama, strah ili sebicnost?!

Zasto jos uvijek ne mogu srusiti ovaj zid iako se trudim i borim svim snagama?! Ili zapravo nisam? Mozda mi je ova samoca postala najbolji prijatelj koji stopostotno ne zabija noz u ledja!

Zasto sam sama sebi najveca nepoznanica, zasto sama sebi prijecim put ka onom sto je moje?! Zbog naizgled tako malih i nebitnih sitnica lica koja cine moju svakodnevicu ne prodiru kroz moje oci i zapravo ne znaju sto moje srce krije! Mozda je dosad samo ovaj papir spoznao jer u trenutku kada naslucujem da vise ne mogu ja sam opet tu, na istom mjestu uvijek iznova. Sve dok taj bolni osjecaj tjeskobe ne zamre i nesto opet ne pokrene tijelo,tako mlado,al ipak izmuceno! Kad vrata ostavim iza sebe i mali sobicak postane moja tiha odaja, u trenutku kada se dlanovi spuste i rijeci pocmu jednostavno navirati tek tada u tom jednom trenutku nestaje namjesteni osmijeh i sve pregrade. U jednom milom casu prestajem lagati sebe i osjetim mir jer strah od suceljavanja sa vlastitim osjecajima bar na kratko nestane. Ne trebam naocale, ne trebam osmijeh ostajemo samo ja i ti, strah od ljudske ruke koja zadaje najbolnije udarce. Sto se to radja u ljudima, gdje se rodi, gdje raste sva ta mrznja i zelja za zlom?! Kada postajes sposoban dizati ruku na druge i nanositi zlo?! A kada postajes kukavica koja zbog jednog srusenog sna, jedne pale kule bjezi i od same sebe?!

Zasto samo ovaj papir zna da sam i ja covjek i da zapravo lazem samu sebe jer zivot bira ritam i njega nema, on ima svoju smjernicu, novi dan koji mu svaki put iznova bira obaveze. Njemu nije stalo, on je tu samo jedan tren dok si ti zauvijek osuden. To je tvoj zivot i nitko za tebe nece voditi bitke,ti si ta koja s porazima mora zivjeti jer si se bojala ustati. Zivot ne servira, on jednostavno kraj tebe prolazi i covjece samo od tebe zavisi koliko visoko ces skociti i koliko snazno ces zgrabiti svoju priliku!!!